

Herrens bord

Stephen Kaung

Herrens bord

Stephen Kaung

**Copyright © 1995
Christian Testimony Ministry
Richmond, Virginia**

**Följande budskap spelades in i Richmond,
Virginia, den 20 december 1987**

**Originalalets titel: The Lord's Table
Första tryckningen på engelska, juni 1995**

**Tryckt på svenska, augusti 2024
Bibeltitrat är från Svenska Folkbibeln 2015**

**Böcker och inspelningar är tillgängliga från:
Christian Testimony Ministry
4424 Huguenot Road
Richmond, Virginia 23235**

TRYCKT I RUMÄNIEN

HERRENS BORD

Apostlagärningarna 2:42 - De höll troget fast vid apostlarnas lära, vid gemenskapen, brödsbrytelsen och bönerna.

Första Korintierbrevet 10:16-22 - Välsignelsens bägare som vi välsignar, är den inte gemenskap med Kristi blod? Brödet som vi bryter, är det inte gemenskap med Kristi kropp? Eftersom brödet vi bryter är ett, är vi som är många en enda kropp, för alla får vi del av ett och samma bröd. Se på det jordiska Israel. Har inte de som äter av offren del i altaret? Så vad menar jag? Att avgudaoffer betyder något eller att en avgud betyder något? Nej, men vad hedningarna offrar, det offrar de åt onda andar och inte åt Gud, och jag vill inte att ni ska ha gemenskap med de onda andarna. Ni kan inte dricka både Herrens bägare och onda andars bägare. Ni kan inte ha del både i Herrens bord och i onda andars bord. Eller vill vi utmana Herren? Är vi starkare än han?

Första Korintierbrevet 11:23-32 - Jag har själv tagit emot från Herren vad jag fört vidare till er: Den natt då Herren Jesus blev förrådd tog han ett bröd, tackade Gud, bröt det och sade: "Detta är min kropp som blir utgiven för er. Gör detta för att minnas mig." På samma sätt tog han bägaren efter måltiden och sade: "Denna bägare är det nya förbundet i mitt blod. Så ofta ni dricker av den, gör det för att minnas mig." Så ofta ni äter detta bröd och dricker denna bägare förkunnar ni Herrens död till dess han kommer. Den som äter brödet eller dricker Herrens bägare på ett ovärdigt sätt syndar därför mot Herrens kropp och blod. Var och en ska pröva sig själv och så äta av brödet och dricka av bägaren. Den som äter och dricker utan att urskilja Herrens kropp, han äter och dricker en dom över sig. Därför finns det många svaga och sjuka bland er, och ganska många är insomnade. Om vi gick till rätta med oss själva skulle vi slippa att bli dömda. Men när vi döms fostras vi av Herren, för att inte bli fördömda tillsammans med världen.

Låt oss be:

Käre himmelske Fader, vilken glädje, vilket privilegium, att du har inbjudit oss till Herrens bord. Vi prisar och tackar dig för att vi i oss själva aldrig är värdiga, men du har gjort oss värdiga så att vi kan komma och äta med dig och ha gemenskap med dig för att prisa och tillbe dig. Så, Herre, när vi fortsätter i din närvaro ber vi att du skall andas på ditt ord och göra det levande i vart och ett av våra hjärtan, så att, Herre, närhelst vi kommer samman för att minnas dig, det blir verkligt och levande och med evigt värde. Åt dig vare all ära. I Herren Jesu namn. Amen.

Den Helige Ande använder en enda mening för att sammanfatta den tidiga församlingens liv och vittnesbörd. Den meningen finns i Apostlagärningarna 2:42. Alla de som trodde på Herren höll troget fast vid apostlarnas lära och vid gemenskapen, brödsbrytelsen¹ och bönerna. Inte bara de tolv apostlarna, inte bara de hundra-tjugo som väntade i det övre rummet i tio dagar före pingst, utan också de tretusen som kom till tro på Herren på pingstdagen. De höll troget fast vid apostlarnas lära och deltog ständigt vid gemenskap, brödsbrytelsen och bönerna. Det var så den tidiga församlingen levde, och det var deras vittnesbörd i världen.

Apostlarnas lära och gemenskap

Lägg märke till att det inte står apostlarnas läror. Det står apostlarnas "lära". Det fanns tolv apostlar på den tiden, men de hade inte tolv olika läror, även om var och en av dem var olika. Petrus skilde sig från Johannes, och Jakob skilde sig från Andreas. Och när vi läser Nya testamentet kan vi till och med upptäcka att de har olika betoningar. Det är mycket tydligt om du läser något skrivet av Johannes. Även om hans namn kanske inte förekommer vet du att det är Johannes. Samma sak om du försöker läsa något av Petrus. Även om du kanske inte lägger märke till hans namn, vet du att det är Petrus. Med andra ord, alla dessa apostlar, inte bara de tolv apostlarna, utan alla apostlar, som Paulus och andra, har var och en sin betoning i sin undervisning, och ändå finns det bara en lära, inte flera läror. Petrus har inte en egen lära, Johannes har inte en egen lära, Paulus har inte en egen lära, Jakob har inte en egen lära. De lärde alla ut vad Herren Jesus hade lärt dem. Med andra ord är apostlarnas lära en. Apostlarnas lära är inget annat än Herrens lära. Så om du fortsätter i Apostlagärningarna 13:12 finner du "Herrens lära". Ståthållaren i Pafos var överväldigad över Herrens lära, trots att det var Paulus som undervisade om den.

Alla i den tidiga församlingen som trodde på Herren Jesus förblev i Herrens lära och de fortsatte i apostlarnas gemenskap. Återigen, det är inte gemenskaper. Det är singular: "gemenskapen". Även om det fanns ett antal apostlar, är deras gemenskap en eftersom det är gemenskapen med Guds Son, Jesus Kristus. Paulus har inte en egen gemenskap, Johannes har inte en egen gemenskap, Petrus har inte en egen gemenskap. Men du finner att de alla är i den enda gemenskapen, gemenskapen med Guds Son, Jesus Kristus.

I Första Korintierbrevet 1:9 skriver Paulus: "Gud är trofast som har kallat er till gemenskap med sin Son Jesus Kristus, vår Herre." Vi är alla kallade till

¹ Stephen Kaung har valt att använda benämningen Herrens bord. Denna heliga måltid har också andra namn: brödsbrytelse, klásis tou ártuo, Apg 2:42, jfr 2:46, 20:7, Herrens bord, trápeza kyríou, 1Kor 10:21, jfr Apg 6:2, och i det kyrkliga språkbruket används också altarets sakrament, eukaristi (av grek. eucharistía, tacksägelse), kommunion (av lat. communio, gemenskap), nattvard med flera benämningar (Illustrerat Bibellexon, 1988).

gemenskap med Guds Son, Jesus Kristus. Apostlarnas gemenskap är ingen annat än gemenskapen med Guds Son, Jesus Kristus.

I Första Johannesbrevet 1:3 skriver Johannes: "Det vi har sett och hört förkunnar vi för er, för att också ni ska ha gemenskap med oss. Och vår gemenskap är med Fadern och hans Son Jesus Kristus." Det var så alla de troende i den tidiga församlingen levde. Det var så de fortsatte tillsammans i apostlarnas lära och gemenskap, det vill säga i Herrens lära, i gemenskapen med Guds Son, Jesus Kristus. Det var så den tidiga församlingen undervisade och levde. Och det är på det sätt som vi bör undervisa; det är på det sätt som vi bör leva.

Offentliga uttryck

Lära handlar om sanning. Gemenskap hör samman med livet. Det är välavvägt. Å ena sidan är det sanningens lära, å andra sidan är det livets och kärlekens gemenskap. Det är välbalanserat, inte ensidigt. Det var så den tidiga församlingen levde. Och när de fortsatte i apostlarnas lära och gemenskap, finner du offentliga uttryck för deras uthållighet i apostlarnas undervisning och gemenskap.

De offentliga uttrycken för detta är brödsbrytelsen och bönerna. Ibland tänker vi inte så mycket på att bryta bröd, eller på Herrens bord, eller på Herrens måltid. Ibland märker vi att vi inte bryr oss om frågan om bön. Bön här avser inte våra personliga privata böner. Vi vet hur viktigt vårt privata böneliv är. Bönen här är den gemensamma bönen. Församlingen kommer samman för att be, precis som församlingen kommer samman för att minnas Herren genom brödsbrytelsen.

I dagens kristenhet tänker man inte så mycket på detta med att bryta brödet. Det finns platser där man inte bryter brödet. Till exempel Kväkarna, Vännernas samfund, bryter inte brödet alls. De tycker att det bara är symboliskt, bara en yttre form, och de är befriade från dessa yttre ting, eftersom de har tagit emot anden. På vissa ställen har man brödsbrytelse en gång i månaden, på andra ställen kanske bara två gånger om året, vid påsk och jul. Människor tänker inte så mycket på att bryta brödet. Men i den tidiga kyrkan var detta ett uttryck för att de fortsatte i apostlarnas lära och gemenskap.

På samma sätt tänker man i dagens kristenhet inte så mycket på att be tillsammans. På vissa ställen finns det ingen gemensam bön. De kommer på söndagen och tillbringar en timme där; det är tillräckligt. De bryr sig inte om att komma för att be tillsammans. På andra ställen kanske det finns ett bönemöte, men bara några få, kanske tre eller fem kommer dit. Guds folk lägger inte så mycket vikt vid denna fråga om gemensam bön. Människor kommer inte samman för att be. De tycker att det är för mycket begärt. Men i den tidiga församlingen var detta deras liv, deras vittnesbörd. Dessa två saker - att bryta

brödet och att be - var den tidiga församlingens offentliga liv och vittnesbörd. Idag skall vi koncentrera oss på brödsbrytelsen.

Ibland tror vi att brödsbrytelsen bara är en ritual, eller bara en tradition; eller så kanske vi gör det så ofta att det blivit något alldagligt. Vi måste komma ihåg att brödsbrytelsen instiftades av ingen annan än Herren Jesus själv. På kvällen då han förråddes samlade han sina lärjungar, hans egen familj, i det övre rummet för att äta påskmåltiden med honom. Mot slutet av festen tog han brödet, välsignade det och gav det till sina lärjungar och sade: "Tag och ät. Detta är min kropp." Och han tog en bägare, tackade Gud och gav åt dem och sade: "Drick av den alla. Detta är mitt blod, förbundsblodet, som blir utgjutet för många till syndernas förlåtelse" Matteus 26:26-28.

Så den natten gav vår Herre Jesus sin församling brödsbrytelsen för att minnas honom. Och sedan den dagen har församlingen gjort just detta. Detta gjordes inte bara i Jerusalem, i Judéen eller Samarien, utan det gjordes kontinuerligt även av de icke-judiska församlingarna. Gud reste upp Paulus, och genom hans försorg kom många församlingar till bland hedningarna. De gjorde precis samma sak. Det gjordes inte bara av den judiska församlingen utan också av den icke-judiska församlingen, för i Kristus finns varken jude eller grek.

Nu var det ju så att Paulus inte hade sett Herren. Han var inte en lärjunge till Herren när han var på jorden. Så han hade inte hört vad Herren hade sagt om brödsbrytelsen, men i Första Korintierbrevet 11:23 sade han: "Jag har själv tagit emot från Herren vad jag meddelade er." Paulus fick tydligen en uppenbarelse. Den uppståndne Herren sade till Paulus att vart han än gick, varhelst församlingen etablerades, skulle de ha brödsbrytelsen som ett gemensamt vittnesbörd, och som sitt offentliga liv.

Före sin död, med Golgata i sikte, gav Herren oss brödsbrytelsen, men även efter att han hade stigit upp och satt sig vid Faderns högra sida, befallde han oss på nytt att göra detta till minne av honom. Hur viktigt är inte detta för Herren! Om och om igen påminde han sitt folk: "Gör detta till minne av mig."

Varför påminner vår Herre oss så ofta om att göra detta? Är han rädd för att vi ska glömma honom? Hur kan vi glömma honom som dog för oss, som älskat oss så mycket, som gav sig själv för oss? Kära bröder och systrar, han känner till våra svagheter. Men mer än så, anledningen till att det är som om Herren insisterar på att hans egna ska göra detta är att han älskar oss så mycket att han vill att vi ska minnas honom. Han älskar oss så mycket att han inte vill att vi ska förlora vår första kärlek. Förhållandet mellan Herren och oss är ett kärleksförhållande. Det är inte något mentalt, det är inte något fysiskt. Det är en kärleksrelation. Han älskar oss och gav sig själv för oss. Han älskade oss och han älskade oss in i det sista. Han gav sitt liv för sina egna. Eftersom han älskar oss så mycket, vill han att vi ska älska honom också. Det enda som han kräver av sitt folk är den första kärleken. Första kärleken innebär, först med avseende på tid och först med avseende på kvalitet. Det betyder att vi älskar honom så

som han har älskat oss. Det enda sättet för honom att hålla oss kvar i denna första kärlek är att ständigt visa oss sin kärlek.

Hur lätt blir vi inte vilseledda! Hur lätt det är för oss att se åt det ena eller det andra hållet och så leds våra hjärtan bort till andra saker. Herren sade: "Gör detta till minne av mig." Detta är vägen. Detta är hans kärlek till oss. Han vill hålla sin kärlek ständigt framför våra ögon så att vi inte viker av från den första kärleken. Vi tackar Herren för att han ber oss att vi ska minnas honom. Det är inte besvärligt, det är till vår fördel, till vårt bästa; och detta är hans befallning. Och eftersom detta är hans befallning bör vi göra det.

Det finns något som fienden hatar väldigt mycket. Fienden hatar att Guds folk samlas för att bryta bröd. Har du någonsin tänkt på det? Fienden hatar att se Guds folk samlas för att be. Vi har hört att djävulen darrar när en helig person böjer knä. Om Guds folk kommer samman för att be, skakar det helvetet. Det är därför han med alla medel försöker att hindra Guds folk från att komma samman till bön. Samma sak gäller med brödsbrytelsen. Om du tänker på vad han har gjort mot Guds folk idag när det gäller frågan om brödsbrytelsen kan du se hur listig han är i sina planer. Till exempel finns det en del människor som verkligen tycker mycket om brödsbrytelsen, Herrens bord, denna måltid. De gör det till något centralt i församlingens liv och för församlingens gudstjänst. Men se hur listig djävulen är? Han vet att han inte kan ta bort det, så han försöker ändra dess karaktär och han har gjort brödsbrytelsen till en mäsas.

Vad är en mässa? En mässa är ett historiskt återskapande av korsfästelsen. Genom prästens välsignelse förvandlas brödet till Herren Jesu fysiska kropp. Så människor äter Herren Jesu kött när de tar brödet. Genom prästens välsignelse förvandlas vinet fysiskt till Herren Jesu blod. Detta är innebörden av transsubstantionsläran² och det är vad en stor grupp inom kristenheten tror. De tror på transsubstantiationsläran: att vinet förvandlas till blod och att man dricker det; att brödet förvandlas till Herren Jesu fysiska kropp och att man äter det. Med andra ord gör man allting fysiskt i stället för en andlig verklighet.

Hur många gånger måste vår Herre Jesus korsfästas? Varje gång de firar en mässa menar de att Kristus korsfästas på nytt. Han har alltså korsfästas otaliga gånger under dessa tjugo århundraden. Är inte det en skymf? I Hebreerbrevet 10:12 står det att vår Herre Jesus offrade sig själv en gång för alla tider som ett offer och att han har fullbordat den eviga återlösningen. Han behöver inte dö längre - en gång är tillräckligt. Han är nu levande och han lever för evigt. Vi tillber en levande Kristus. I Hebreerbrevet 6:4 står det att om du åter korsfäster Herren Jesus, hånar du honom offentligt. Så här ser du hur listig fienden är. Han försöker göra det till något annat, något som inte står i Bibeln, något annat än

² Transsubstantionsläran är en romersk-katolsk lära. Enligt denna lära förvandlas brödet och vinet till Kristi lekamen och blod, även om de fortfarande ser ut och smakar som bröd och vin (Illustrerat Bibellexikon, 1988).

vad Herren menar att det ska vara. Och eftersom det har blivit så mystiskt har det förlorat sin mening. Människor tar måltiden som något mystiskt.

Å andra sidan finns det många människor, de så kallade protestanterna, som ser fiendens knep när de försöker förvandla brödsbrytelsen till en mäsas. Så de säger, "Nej, nej detta är bara symboliskt." När Herren Jesus säger: "Detta är min kropp", säger de: "Nej, han menar: Detta representerar min kropp; det är inte min kropp på riktigt." När han säger: "Detta är mitt blod", säger de: "Naturligtvis är detta inte hans blod, det representerar bara hans blod." Så när de firar Herrens måltid är det bara en symbolisk sak. När du reducerar det till något symboliskt, avfärdar du det som något sekundärt.

I den protestantiska kyrkan är det primära i gudstjänsten förkunnelsen av ordet, ordets tjänst, predikan. Predikan är gudstjänstens centrum. Nu är ju predikan faktiskt till nytta för Guds folk. Men det kan inte betraktas som centrum för tillbedjan, eftersom tillbedjan bör vara centrerad kring Herren och inte kring Herrens folk. Här blir vi lurade av fienden att bli så självcentrerade att även när vi kommer till gudstjänst, så är det bara för egen nytta. Så i de protestantiska kyrkorna intar predikan eller Ordets tjänst den första platsen. De förskjuter brödsbrytelsen till en sekundär position. På vissa platser firas det inte ens, och på andra ställen görs det bara någon gång då och då. De säger till och med: "Om du gör det för ofta kommer det att bli för alldagligt." Varför? För om det är symboliskt så kommer det naturligtvis att bli det. Så du ser hur listig fienden är. Han försöker ta ifrån Guds folk det gemensamma uttrycket för deras liv och vittnesbörd om Herren.

Brödet och bägaren

Vad är brödet? Vad är bägaren? Den natten tog vår Herre Jesus upp brödet och sade: "Detta är min kropp." Han sade inte: "Detta representerar min kropp." Han sade: "Detta är min kropp." När han tog upp bägaren sade han: "Detta är mitt blod." Han sade inte: "Detta representerar mitt blod." När vår Herre gav det till oss, fanns det i hans sinne varken tanken på transsubstantiation eller representation. Det är varken mystiskt eller symboliskt. Det är en andlig verklighet. Vi måste se att det finns en andlig verklighet här. När Herren säger: "Detta är min kropp och detta är mitt blod", måste vi gå bortom det fysiska, till det andliga, eftersom endast det som är andligt är verkligt och evigt.

Vår Herre Jesus utgöt sitt blod på korset. Men även om du hade varit där den dagen, och hade gått till korsets fot och druckit lite av blodet, skulle dina synder vara förlåtna? Nej, kom ihåg att det inte är det fysiska blodet, utan vad det blodet betyder som återlöser oss. Det är det som tar vår plats som betalar priset inför Gud. Du måste se att det är blodets innebörd, blodets värde, blodets eviga verkan som är verkligheten. Det är inte bara det fysiska blodet. Det fysiska blodet utgjuts för den andliga, eviga verkligheten. Så kom ihåg detta.

När vi tar brödet är det fortfarande bröd vi äter. Vi äter inte Kristi fysiska kropp. Då skulle vi vara kannibaler. Du äter bara bröd, men när du äter det med trons ögon, ser du verkligheten om Kristi kropp - hur den kroppen bröts för din skull för att Han skulle kunna förena dig med honom och oss med varandra.

När ni dricker från bägaren är det vin som kommer från vinstockens frukt. Du dricker inte blod. Faktum är att i de tidiga dagarna, i Noas förbund, efter att Gud ingått förbund med Noa och hans söner och världen och allt levande, sade Gud: "Men kött som har kvar sitt liv, nämligen sitt blod, ska ni inte äta." (Första Moseboken 9:4). Detta Noas förbund är fortfarande giltigt idag, eftersom världen fortfarande lever under Noas förbund. Det finns fortfarande sådd och skörd, köld och värme, sommar och vinter (Första Moseboken 8:22). Det är Noas förbund.

Det är därför man i Apostlagärningarna 15:29 finner att även om de icke-judiska troende inte behövde följa Moses lag och omskåras, så skulle de inte dricka blod, eftersom de fortfarande var människor och fortfarande under Noas förbund. Vi är inte tillåtna att dricka blod. Det vi dricker är verkligen vinstockens frukt. Men med trons ögon ser vi vår Herre Jesu död i den frukten. "Detta är mitt blod", sade Herren, "som blir utgjutet för många till syndernas förlåtelse." För oss är det den andliga verkligheten. Det är varken symboliskt - representativt, eller transsubstantielt - mystiskt. Det är andligt. Det är verkligt.

När vi samlas för att minnas Herren rör vi utåt sett vid brödet och bägaren; men kom ihåg, om vi bara rör vid det yttre så är detta en ritual, en vana, en ceremoni. Det har förlorat sin mening. Men när vi kommer tillsammans och bryter brödet och när vi dricker bägaren, ser vi i vår ande vår Herre Jesu kropp brytas för oss, vi ser vår Herre Jesu blod utgjutet för oss, o hur verkligt det är! Du rör vid verkligheten; du rör vid Gud. Detta är så viktigt. Gör det inte till något alldagligt. Se hur viktigt det är att vi om och om igen kommer för att minnas Herren på detta sätt, så att vår kärlek kan förnyas.

Rör vi vid verkligheten när vi kommer för att bryta brödet och dricka bägaren? Har det blivit alldagligt för oss eftersom vi gör det så ofta? Hur kan det vara en andlig verklighet om det inte finns uppenbarelse, om inte Gud genom sin Ande öppnar våra andliga ögon? Gud behöver genom sin Ande öppna vår andes ögon så att vi ser Herren. Varje gång vi samlas för att minnas Herren behöver vi be Herren att ge oss en ny uppenbarelse, att öppna våra andliga ögon så att vi kan se Herren själv. Se hur han älskar oss, hur han utgöt sitt blod för oss, hur han gav sitt liv för oss. Vi behöver se det i vår ande. Därefter kan vi komma och ta del av det i tro. Det är meningsfullt och det är verkligt och vilken välsignelse det är! Du kommer till Herrens bord och går därifrån utan att ha blivit välsignad. Hur är det möjligt? Du kommer till Herrens bord utan att se Herren, utan att känna en beröring av hans kärlek, utan att bli rörd i ditt hjärta, utan att din kärlek till honom förnyas. Hur kan det vara så? Den enda anledningen till att vi kan göra det på det sättet är att vår ande är okänslig, vi gör det bara på ett formellt sätt utan att se Herren i vår ande.

Herren vill använda detta som ett sätt för oss att se honom. "Kom ihåg mig." När du ser honom kommer du i tro. Du tar del av det i tro. Då blir det bara till välsignelse och ingen förbannelse.

Det är anledningen till att aposteln Paulus förklarar för oss vad brödsbrytelsen verkligen innebär. I Första Korintierbrevet 10:16 säger han: "Välsignelsens bägare, som vi välsignar, är den inte gemenskap med Kristi blod? Brödet som vi bryter, är det inte gemenskap med Kristi kropp? Eftersom brödet är ett, är vi som är många en enda kropp, för alla får vi del av ett och samma bröd." Brödsbrytelsen innebär gemenskap. Det är en gemenskap genom Kristi blod.

Vad är innebörden av Herrens bord

Att ta del av Herrens bord är att vara delaktig och ha gemenskap med varandra. När Herrens folk samlas runt bordet och dricker bägaren och bryter brödet, är detta en gemenskapsmåltid, en samvaro med varandra. Vi är förenade med varandra genom Herren Jesu blod. I vår ande har vi gemenskap med varandra och får en förnyad insikt av blodets verkan, och av dyrbarheten och kraften i hans blod. Varje gång vi kommer för att dricka av bägaren är det en frisk påminnelse om förlåtelsen av våra synder. Tack gode Gud, även om våra synder är röda som scharlakan, är de nu vita som snö. Varje gång vi dricker bägaren tackar vi Herren för hans dyrbara blod. Hans blod renar oss ständigt från alla våra synder så att vi kan stå inför Gud med helig frimodighet. Vilken gemenskapsmåltid det är! Varje gång vi dricker av bägaren känner vi återigen kraften i det dyrbara blodet - blodet som betalade för vårt brott inför Gud, blodet som stillar vårt samvete, blodet som stänger munnen på den som anklagar oss. Än en gång upplever vi blodets välsignelse.

Denna bägare är välsignelsens bägare. I Getsemane trädgård drack vår Herre Jesus förbannelsens bägare för oss alla. Han drack varje droppe av den och lämnade välsignelsens bägare till oss. Vi välsignar välsignelsens bägare, för det är gemenskap med Herren.

De heligas gemenskap vid Herres bord

Vi har inte bara gemenskap med vår Herres blod och kropp, utan även gemenskap i vår ande när vi bryter brödet och dricker bägaren. Vi ser hans skönhet; än en gång utgjuter vi vår väldoft och vårt tack till honom. Men i Första Korintierbrevet 10:16-22 har Herrens bord en annan betoning: det är gemenskapen med Kristi blod, gemenskapen med Kristi kropp. Det är en de heligas gemenskap vid Herrens bord. Vi har inte bara gemenskap med Kristus, vi har även gemenskap med våra bröder och systrar, eftersom vi alla har del i Herrens bord, trots alla våra olikheter. Skillnaderna kommer att finnas kvar, och ändå finns det något som vi har gemensamt: Kristi blod och Kristi kropp. Vi har

Herren gemensamt. När vi dricker bågaren och bryter brödet visar det att vi är i gemenskap med alla bröder och systrar. Även om vi är många, är vi ändå ett. Det är bara ett bröd, en kropp.

Så välsignat det är! Det är en gemenskap mellan de heliga. Det är ett gemensamt uttryck för apostlarnas gemenskap. Vi uttrycker att vi har gemenskap med hela Guds folk, Kristi kropp, och vilken kropp det är!

Herrens bord är inkluderande

Herren bord är å ena sidan inkluderande och å andra sidan exkluderande. Vi kan bara vara tillsammans om vi har något gemensamt. Om vi inte har något gemensamt, då är det ingen gemenskapsmåltid. När vi har gemenskap vid Herrens bord har vi gemenskap med alla troende över hela världen. Det kan inte vara exkluderande. Även om det bara är några få här, representerar detta bröd hela Kristi kropp. Vi bryter inte bara bröd med några få, vi bryter bröd med hela Guds folk över hela världen. Detta är kroppen. Vi har gemenskap med alla våra bröder och systrar, de som är kända liksom de som är okända för oss. En sak är vi säkra på: vi tillhör samma kropp. Vi hyser inget agg, har inget ont i sinnet mot någon, har inga stridigheter, ingen oförlåtelse, ingen bitterhet gentemot någon av våra bröder och systrar. Vi omfamnar dem i våra hjärtan. När vi kommer till Herrens bord vidgar det våra hjärtan. Av naturen är vi små, men Gud vill att vi ska utvidga våra hjärtan. Han vidgar våra hjärtan när vi kommer till bordet för att vi ska omfamna alla våra bröder och systrar över hela världen. Tack gode Gud att vi är ett!

Herrens bord är exkluderande

Å andra sidan, eftersom detta är en måltid och gemenskap, måste den vara exkluderande, det vill säga, den måste vara separerad från världen. Herrens bord skiljer oss från världen. Vi kan inte dricka onda andarnas bågare och komma och dricka Herrens bågare. Vi kan inte ha del både i Herrens bord och i onda andars bord. Det finns ingen samhörighet, eller gemenskap. I Andra Korintierbrevet 6:14 står det att vi inte skall gå i omaka par med dem som inte tror, eftersom det inte finns någon gemenskap mellan ljus och mörker.

När vi kommer för att minnas Herren, måste vi vara avskilda från världen. Har världen fortfarande ett grepp om oss? Försöker vi fortfarande tjäna två herrar? Detta bör vara klarlagt. Herren har avskilt oss. Han har helgat oss genom Ordet. Därför måste vi vara avskilda från världen. Varje gång vi kommer för att minnas Herren är det ett offentligt vittnesbörd om att vi inte tillhör världen. Det är därför världen hatar oss, eftersom vi inte tillhör den. Vi tillhör Herren och vi tillhör hans familj. Tack gode Gud för det!

Så närhelst vi kommer samman är det ett uttryck för vår enhet i Kristus. I vår Herre Jesu bön, ser vi hur han längtar efter att vi skall bli ett så som han och

Fadern är ett, så att världen skall förstå att Gud har sänt honom. Det är detta det handlar om. Brödsbrytelsen är det gemensamma vittnesbördet om att vi som lever i Herren Jesus är ett för att världen skall tro. Vilket vittnesbörd det är! Detta som är kärnan i brödsbrytelsen.

Vad är Herrens måltid? Vad är dess betydelse? Paulus fortsätter i Först Korinthierbrevet 11:23-25: Den natt då Herren Jesus blev förrådd tog han ett bröd, tackade Gud, bröt det och sade: "Detta är min kropp, som är utgiven för er, gör detta för att minnas mig." På samma sätt tog han bägaren efter måltiden och sade: " Denna bägare är det nya förbundet i mitt blod. Så ofta ni dricker av den, gör det för att minnas mig." Att bryta brödet är en åminnelse av Herren. Vi minns honom. Att minnas är att tänka på, att se tillbaka till det som hände för två tusen år sedan. Vi minns att han, som älskade oss så mycket korsfästes. Var det för två tusen år sedan? Nej, för när vi minns honom gör den Helige Ande händelse på Golgata levande för oss idag. Det är som om han dog för oss idag. Det är verkligt, det är närvarande, det är levande. Och det är i den åminnelsen, genom den Helige Andes kraft som han för Kristus till oss just i detta ögonblick, och det bör förnya vår kärlek till honom. Det är anledningen till att han vill att vi ska minnas honom, så att vår kärlek återigen kan förnyas, så att vi kan älska honom av hela vårt hjärta, med hela vårt förstånd, med hela vår själ och med hela vår kraft. Paulus sade, att så ofta ni äter detta bröd och dricker denna bägare förkunnar ni Herrens död till dess han kommer.

Herrens bord är inte bara en åminnelse, det är ett tillkännagivande. För att uttrycka det på ett annat sätt, det är en manifestation. Vad är det egentligen som församlingen gör? Vad har församlingen gjort genom århundradena? Den manifesterar och förkunnar Herrens död. Medan människor firar Kristi födelse dessa dagar, lyfter vi i stället fram Herrens död, eftersom han kom för att dö. Det är Herrens död som vi förkunnar, eftersom den utplånar all död. Det är genom sin död som han krossade den som hade dödens makt. Det är genom döden som han nu har nycklarna till döden och Hades. Det är genom sin död han för fram liv och uppståndelsens liv. Detta är den mest ärofulla döden i hela universum. Människor vill helst dölja döden, så man begraver de döda, eftersom det är en skam. Men tack gode Gud, här är en död som är vår ära. Vi älskar att förkunna den döden. Vi älskar att tillkännage för hela världen att Kristus har dött. Eftersom han har dött finns det hopp. Detta är vårt vittnesbörd. Detta är vår förkunnelse. Detta är vår proklamation till världen, inte bara till den synliga världen, utan också till den osynliga världen. Det är för denna död som Satan darrar, eftersom Satan besegrades och är besegrad för evigt.

Varför kallar vi det en manifestation och förkunnelse? Vad är det vi förkunnar? När vi samlas runt bordet finner vi brödet på ena sidan och bägaren med vinstockens frukt på den andra. När blodet är utanför kroppen talar det om död. Allt blod från vår Herre Jesus blev uttömt. Han blev inte bara hårt piskad så att blod kom fram, inte bara krönt med en taggig krona så att blod kom fram, inte bara korsfäst så att blod kom fram från hans sår. Utan allra sist, när soldaten

stack spjutet i hans sida, kom blod och vatten ut från hans brustna hjärta. Han har dött. Han är den förste och den siste. Han är den levande, men han var död, men är nu levande och lever för evigt. Bröder och systrar, detta är vår förkunnelse. Det är därför brödet och vinet är på skilda platser. Det är därför vi dricker vinet separat. Det representerar Herren Jesus död. Vi manifesterar och förkunnar hans död till dess han kommer. Det ger oss ett välsignat hopp. Det säger oss att han ska komma tillbaka en dag. Han kommer tillbaka för att ta oss till sig.

När vi kommer till Herrens bord och vi är i kontakt med honom, med vår älskare, kan vi inte låta bli att ropa: "Kom, Herre Jesus." Vi har inte sett honom men vi älskar honom och vi längtar efter att få se honom ansikte mot ansikte. Åh, hur vi hoppas när vi kommer för att bryta brödet tillsammans, att detta ska bli den sista gången vi gör det här! Vi hoppas att nästa gång blir på den härliga dagen när vår Herre Jesus kommer att dricka det på nytt med oss, och det är dagen för hans bröllop. Det är på hans bröllopfesten som han kommer att dricka det på nytt med oss. Som vi ser fram emot den dagen! Det ger oss hopp när vi kommer till Herrens bord. Världen har inget hopp, men vi har hopp, och vårt välsignade hopp är att Herren kommer snart.

Detta är vad brödsbrytelsen innebär. Om vi förstår vad brödsbrytelsen innebär, och om vi verkligen kommer i vår ande med tro, bröder och systrar, då kommer vi att se vilken stor välsignelse detta är. Eftersom detta är sant och äkta, säger aposteln Paulus, att vi inte ska komma på ett ovärdigt sätt när vi kommer för att bryta brödet och dricka bägaren. Annars äter och dricker vi en dom över oss. Vad betyder detta? Å ena sidan är ingen värdig. Vem är värdig att komma till Herrens bord? Vi är som den förlorade sonen. Vi har slösat bort all Guds nåd. Vi har farit till ett avlägset land. Vi är utsvultna. Vi har tvingats göra ett smutsigt arbete och det tillfredsställer oss inte. Vi är inte värdiga att komma tillbaka. Vi är inte värdiga att sitta vid Hans bord. Det är Faderns kärlek, det är vår Herre Jesu återlösning, det är den Helige Andes verk som gör oss värdiga att komma till Herrens bord. Han har gjort oss värdiga. Och eftersom han har gjort oss värdiga, kan vi då komma på ett ovärdigt sätt? Nej, Han har gjort oss värdiga, därför måste vi komma på ett värdigt sätt.

Vad betyder nu detta? Paulus sa att när du kommer, pröva dig själv, gå till rätta med dig själv. Kom inte slentrianmässigt. Kom inte som om det vore alldagligt. Kom inte för att det är rutin, en vana, eller en tradition. Kom inte på det sättet. När du kommer ska du förbereda dig. När du kommer, pröva inför dig själva att du kommer i tro. Gå till rätta med dig själv. Har du haft en konflikt med Herren under veckan? Har du varit olydig mot Herren? Har du synder som inte har blivit bekända och förlåtna? Vi måste rannsaka oss själva innan vi kommer, så att det inte finns något mellan oss och Herren, för det vi gör är på riktigt. Du rör inte bara vid något fysiskt, du rör vid något andligt. På grund av detta måste du vara förberedd och också pröva dig själv för att även se om du har några konflikter med dina bröder och systrar, om det finns hat inom dig mot

någon bror eller syster. Finns det någon bitterhet eller oförlåtelse i ditt hjärta? Även om någon broder kan ha förolämpat dig allvarligt, har du förlåtit honom? Om det finns något mellan dig och någon broder eller syster i hela världen, låt det bekännas och läggas under Jesu dyrbara blod, så att du kan komma och tillbe honom på ett värdigt sätt.

När vi kommer samman måste vi rannsaka oss själva och vi måste urskilja kroppen. Vad betyder det att urskilja kroppen? Det betyder helt enkelt att när vi kommer måste vi se att det här är kroppen. Det är inte exkluderande, det är inte bara några få, utan vi är i gemenskap med hela Kristi kropp. Och om vi kommer på detta sätt, kommer vi inte att bli dömda.

När vi kommer för att dricka bågaren och bryta brödet undrar kanske vissa om de kommer att bli drabbade av sjukdom. Det finns en sådan fruktan bland Guds folk. Men att minnas Herren är en oerhörd välsignelse och ändå behöver vi frukta, men inte i den avsikten, utan av en annan anledning. Det vi behöver frukta är att vi ska ta det på ett ovärdigt sätt. Vi behöver inte frukta andra saker, eftersom detta är välsignelsens bågare som har välsignelse. Men vi behöver frukta för att vi inte ska göra det på ett ovärdigt sätt. I församlingen i Korint blev några sjuka och några dog till och med, eftersom de gjorde det på ett ovärdigt sätt.

När du rör vid den andliga verkligheten är den så verklig att det inte kan bli mer verkligt. Å ena sidan kan det få allvarliga konsekvenser, men å andra sidan kan vi få riklig välsignelse. Ingenting välsignar vårt hjärta eller gör oss mer gott än att få delta vid Herrens bord. Kära bröder och systrar, ni är Herrens och Herren har bjudit in er till sitt bord, avstå inte avsiktligt från att delta.

Herren använde sig av en liknelse. Kungen hade en bröllopsfest för sin son. Han bjöd in gäster men dessa brydde sig inte om inbjudan. De föraktade kungen och hans son. De ville inte komma. Gör inte så. Ibland kommer vi inte till Herrens bord av en obetydlig anledning, eller ingen anledning alls. Det finns ingen ursäkt. Vi behöver komma till Herrens bord. Han har bjudit in oss.

I den tidiga kyrkan, i Apostlagärningarna 2:46, står det att de var tillsammans varje dag och bröt bröd och delade måltid med varandra i hemmen. De samlades dagligen i templet för att ta del av Guds ord, apostlarnas lära, och dagligen bröt de bröd i hemmen för att ta del av apostlarnas gemenskap. De levde i den första kärleken. Senare blev det kyrkans vana att bryta bröd på den första dagen i veckan, det vill säga Herrens dag. I Apostlagärningarna 20:7-12 läser vi att folket i Troas var samlade den första dagen efter sabbaten för att bryta bröd. Även om de samlades för att höra Paulus, var det i första hand för att bryta bröd. Tyvärr talade Paulus för länge och en pojke somnade och föll ner från tredje våningen. Men det viktigaste var att bryta brödet. De kom inte dit för att höra Paulus, de kom för att bryta bröd.

Det är därför vi bryter bröd på varje Herrens dag. Detta är det viktigaste. Detta är det centrala. Detta är centrum för vår tillbedjan av Herren. Det är detta som är det väsentliga. Det andra är sekundärt. Jag uppmanar er bröder och

systrar, missa inte brödsbrytelsen. Gör det till en primär sak i ert liv. Åh, vilken nytta, vilken välsignelse som kommer att komma över er!

Låt oss be:

Käre himmelske Fader, vi prisar och tackar dig, vi var ovärdiga, men du har gjort oss värdiga att komma till ditt bord för att äta tillsammans med dig. O, hur vi prisar och tackar dig för det. Och vi ber att du å ena sidan skall upplysa oss så att vi inte föraktar ditt bord, utan att vi ska komma med glädje till ditt bord. Å andra sidan ber vi att vi ska komma på ett värdigt sätt. Herre, vi ber att var gång vi rör vid brödet och bägaren, får röra vid dig och att du får röra vid oss än en gång, så att kärleken mellan dig och oss ständigt förnyas, dag för dag tills vi ser dig ansikte mot ansikte. Vi ber i vår Herre Jesu namn. Amen.

Herrens bord

Stephan Kaung

Följande budskap spelades in i Richmond, Virginia,
den 20 december 1987 och alla rättigheter tillhör
Christian Testimony Ministry.

Svensk översättning och textbearbetning:

Rune och Christian Glamheden

Omslag: Tobias Glamheden

Kontakt: www.boasaker.nu